

Eder sortu-ezaren iduri argia,
gaixoaren itxaro, maitasun eredu;
gogoz Jainkoantzat gai, soñez ozkarbia,
betikoa ezker. Zeu ederren zaitugu.

Itzalpe atsegiña, Ama biotz-bera,
sarrirontzun oi nik zure eztidun mintzo;
ots dagistazu bigun barrengo muiñera;
goiz-arora dabesan urretxindor antzo.

Begi-lauso, gogo-min, elorritz biotza,
ludi-itxasoz jbil naz izu-lauorrian;
zure kaia, atzenez, iku, Izar aratza:
ankilla dot egotzi ditxo bare-mian.

Maite-altxor aurki dot magal ezti ontan,
poz-untzi ertzik bako, samin-aringarri;
ta, zurea jzan naiez, naukazu miñetan.
Zakidaz aldi oro Ama maitagarri.

LO, JOSU!

Nazaret bide egaleko
bedar gaiñean kuku,
gari-buruen otsera,
lo dago Aurtxo Josu.

Kirkillak, maite minduta,
—neskatx taldea iduri—
zotal-jauregi atadian
daukaz kantaka, urduri.

Aizetxoa, lapur antzo,
mendiska ertzez dabil;
txoriak, izpi-euritan,
iñolaz ezin ixil.

Aize, otoi, ez itxartu
Aurtxo begi oztiña.
Bekaitzez legokez lorak!
Odei ene atsegiña!

Laga, laga, geldi lotan
bide gaiñean kuku;
gari-buruen otsera
lo, apatz, ene Josu.

LORARIK ZURIENA

Ene Ama: almenen egon eziña!
Zuregan biotzak naiko atsegiña:
argi-ariz urrun doakit adiña:
kanta-zale nozu, azka ene muña.

Ozkorria bera bekokin dozula,
goizeko larrosa baizen zut-mardula,
oltzaren erdian ederra zakustaz:
nire eder-miñaren aseza zakidaz.

Errugea zara, oi Ama samurra!
Sortzetik erruge, zuritan edurra,
laiñorik bako ortzi garbi ta oztiña,
aingeru-begiak beste eder ta urdiña.

Zure jantziaren gorrian dirdaika,
jarren antzera, liliak eundaka;
kutsu bage, aratz, eder, txukun guztiz,
usaiña dixurzu larrosena ibilliz.

Giza-biotzetan maitasun sugarra,
eguzki egunez ta gabaz jarra,
zelatan lorea sor daroan Urtzi
zeuk ekarri zendun, urre zurizko untzi.

Izaki gaixoen poz ta gorde-leku,
biotza dardaraz oiuka naukazu:
zure kerizpera nator uste osoz,
estali nagizu errukizko egoz.

Urratu ezkeru maitasun-katea
batez jaiki oi da urrezko alea,
ta urre-ale gaiñez gora doa gogo
zure magalpeko itzal gozoraiño.

Bidea galduak eder dau argia,
nik zuregan daurkit itxaro ezta.
Bizitz-itxasoan uiñak arro zabaltzen?
Laztan amakorrez nozu inguratzen.

Oi zeru-Erregiñ, Amatxo gozoa,
bost orri jaso ta zuridun maoa;
atsegin-jauregi, eskarren jatorri,
oiñazien ez kai, gaitzen gozagarri.

Barnean dabilkit Zureganako sua;
gaur, beintzat, edolan be entzun nagizu:
itun-itxas ontan zakidaz izarra,
etsaiak goitzeko egidazu indarra.

Ume zurtzen Ama, otoi gaur biotzak:
garbi, arren, niri gogoko lausoak.
Maite ba'zindudaz zor yatzun erara!
Ordun bai nengoke pozetan gogora!

USOA EGAZKA

Norantza, usotxo eder,
ego zuriskaduna,
ortze izpitsu zear,
odeiz gora dabilen
arranua bai zintzan,
egalari azkar?

Goi-aintzak zoratuta,
zerurantz artu dozu
gorazkai leunean.
Ats likitsa darion
lurbira zuretzako
ez jzan urrean.

Laiñoak urraturik,
gotzonen besoetan
oso ameslari,
donien biztokira
zoragarri digozu,
gizonen pozkari.

Eregi, goi-indarrak,
goi-beko Andera da-ta,
zeruko atreak.
Josi goiak abestiz,
ereskin-txindi gozoz
donoki atreak.

Leku, gogo goitarrak;
Jainkoaren Ama baita
eder bikaiñena,
izar-buruntzaz bekoki,
lerden, nagusikiro,
datorkizuena.